

בג"ץ 8729/09

בבית המשפט העליון

בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

1. אחמד סואלי
2. סהר סואלי
3. מלאך סואלי
4. בינה סואלי
5. מחמד סואלי
6. המוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר – ע.ר.
ע"י ב"כ עוה"ד עידו בלום ואח'
מהמוקד להגנת הפרט מיסודה של לוטה זלצברגר – ע.ר.
מרת' אבו עוביידה 4, ירושלים, 97200
טל': 02-6283555 ; פקס': 02-6276317

העותרים

נ ג ז

המפקד הצבאי לאיזור הגדה המערבית

על ידי פרקליטות המדינה,

משרד המשפטים ירושלים

טל': 02-6466289 ; פקס': 02-6467011

המשיב

תגובה מטעם המשיב

1. בהתאם להחלטות כבי' השופטת חיות מיום 29.10.09 ומיום 30.10.09 ולבקשה להארכת המועד, מתכבד המשיב להגיש תגובתו לעתירה.
2. עניינה של העתירה בבקשת העותרים כי בית המשפט הנכבד יורה למשיב להימנע מהרחקתו של העותר 1 (להלן – העותר), אשר רשום במרשם האוכלוסין הפלסטיני כתושב רצועת עזה, מביתו באזור יהודה ושומרון (להלן – אי"ש או האזור) אל רצועת עזה.
עוד ביקשו העותרים, כי יינתן צו ביניים שיורה למשיב להימנע מהרחקת העותר עד להכרעה בעתירה.
3. בהחלטת כבי' השופטת חיות מיום 29.10.09 נקבע כי עד למתן החלטה אחרת המשיב יימנע מהרחקתו של העותר לרצועת עזה.
4. המשיב סבור כי דין העתירה להידחות בהיעדר עילה להתערב בהחלטה להרחיק את העותר, שמענו הרשום הינו ברצועת עזה, אל רצועת עזה.

בעניינו של העותר קיים מידע ממנו עולה כי הינו מעורב בפעילות חבלנית עוינת, והמשך שהייתו של העותר באזור יהודה ושומרון, עלול לסכן את ביטחון האזור וביטחון המדינה.

5. בכל הנוגע לבקשת העותרים לצו ביניים שימנע את הרחקתו של העותר לרצועת עזה עד להכרעה בעתירה, המשיב סבור כי אין מקום ליתן צו ביניים שימנע את הרחקתו של העותר לרצועת עזה. לנוכח המידע הביטחוני השלילי שקיים בעניינו של העותר, ולנוכח העובדה, שככל שתתקבל העתירה לא יהיה כל קושי בחזרתו של העותר לאיו"ש, המשיב סבור כי מאזן הנוחות אינו נוטה לטובת העותרים.

מכל מקום, יובהר, כי בנסיבות העניין, לנוכח המידע הבטחוני השלילי הקיים בעניינו של העותר, המשיב עומד על המשך החזקתו במשמורת. ככל שהצו האוסר על הרחקתו של העותר לרצועת עזה ייוותר בעינו, המשיב יבקש מבית המשפט הנכבד להבחיר כי העותר יישאר במשמורת עד להכרעה בעתירה.

עיקרי העובדות הצריכות לעניין

6. העותר, בן 31, יליד רצועת עזה. מענו הרשום של העותר במרשם האוכלוסין הפלסטיני הינו ברצועת עזה (בחאן יונס).

העותרת 2 הינה אישתו של העותר, מענה הרשום במרשם האוכלוסין הפלסטיני הינו באיו"ש. העותרים 3-5 הינם ילדיהם של העותרים 1-2 אשר מענם הרשום הינו באיו"ש.

7. מבדיקה במערכת הממוחשבת המצויה בידי המשיב, וכעולת מדבריו של העותר בתשאל ששנערך לו, הוריו של העותר מתגוררים ברצועת עזה.

8. בעתירה נטען כי העותר נכנס לאיו"ש בשנת 1995. אולם, מבדיקה במערכת הממוחשבת המצויה בידי המשיב, עולה כי העותר נכנס לאיו"ש בשנת 2000, וכך גם נטען על ידי העותר במסגרת התשאל ששנערך לו.

9. בניגוד לטענת העותרים, כאילו העותר שוחה באיו"ש כדיון ומענו במרשם האוכלוסין שגוי, וכפי שיפורט בהרחבה להלן, השתקעות באיו"ש של מי שאינו רשום במרשם האוכלוסין כתושב איו"ש, מחייבת היתר מטעם המפקד הצבאי. משלא ניתן אישור של המפקד הצבאי באיו"ש לשהייתו הקבועה באיו"ש של העותר, הרשום במרשם האוכלוסין הפלסטיני כתושב רצועת עזה, הרי ששהייתו באיו"ש אינה כדיון.

10. העותר נעצר על ידי כוחות הביטחון ביום 28.10.09, בשעות אחר הצהריים, לאחר שהצטבר בעניינו חומר בטחוני שלילי שהצביע על הסיכון הנשקף ממנו לבטחון הציבור, ומתוך כוונה להרחיקו לרצועת עזה. כאמור לעיל, בעניינו של העותר קיים מידע ממנו עולה כי העותר מעורב בפעילות חבלנית עוינת.

אם יראה זאת בית המשפט הנכבד לנכון, יציג המשיב את מלוא החומר המודיעיני בעניינו של העותר במעמד צד אחד ובדלתיים סגורות.

11. בסמוך למעצרו נערך לעותר תחקור ראשוני על ידי גורמי הביטחון. מגורמי הביטחון נמסר, כי בתחקור זה ציין העותר כי הגיע מעזה לאיו"ש בשנת 2000 לאחר שנכנס במעבר הבטוח, וכי עד לפני כחודש היה שותף בחנות טלפונים בכפרו, אולם כיום אינו עובד. בתחקור התלונן העותר על בעיות רפואיות שונות.

12. כמו כן, נערך לעותר תשאול טלפוני בהתאם לטופס תשאול לתושב עזה השוהה באיו"ש שלא כדין ומיועד להחזרה למקום מגוריו הקבוע. כעולה מטופס התשאול, העותר ציין כי נכנס לאיו"ש בהיתר בשנת 2000 דרך המעבר הבטוח; **כי אין בידו היתר שהייה תקף באיו"ש**; כי חוריו מתגוררים בחאן יונס שברצועת עזה; וכי הוא מבקש להישאר באיו"ש משום שהוא "נשוי לתושבת איר"ש, משפחתו באיר"ש, חושש מהחמאס".

צילום טופס התשאול מצורף ומסומן מ/ש/1

13. ביום 29.10.09 הוגשה העתירה דן וניתנה החלטת כב' השופטת חיות על מתן צו האוסר על הרחקת העותר לרצועת עזה עד להחלטה אחרת.

14. ביום 1.11.09 נערך לעותר תשאול משלים במסגרתו נמסר לו כי קיים בעניינו חומר בטחוני שלילי ממנו עולה כי הינו מעורב בפעילות חבלנית עוינת. העותר טען כי הוא נמצא בגדה המערבית כ-10 שנים ומעולם לא היה מעורב בפעילות צבאית, וכי אינו קשור לשום תנועה פוליטית. בנוסף, ציין העותר "לא ידעתי שאחי סנדוס היה מעורב בפעילות שלבסוף הביאה למעצרו וגירושו ואילו ידעתי הייתי דואג למנוע אותו".

יוער, כי בתשאול זה מסר העותר כי הוא מבקש להישאר באיו"ש כי אשתו וילדיו נמצאים שם, כי אין פרנסה ברצועת עזה וכי הוא חושש מחמאס ברצועת עזה, וכן טען כי יש בידו היתר שהייה תקף באיו"ש אשר הופקד בשמירת תפצים בכלא עופר. מיועמ"ש איו"ש נמסר כי העותר הפקיד בכלא עופר את כרטיס המעבר הבטוח שהיה ברשותו ושתוקפו פג כבר בשנת 2000.

עוד יוער, כי עקב תקלה נרשמו פרטי התשאול על גבי טופס תשאול למיועד להרחקה לפי נוהל גירוש ירדנים, אולם השאלות שנשאל העותר הן השאלות הרלוונטיות לתושבי עזה אשר שוהים באיו"ש שלא כדין ומיועדים להרחקה לעזה.

צילום טופס התשאול הנוסף מצורף ומסומן מ/ש/2

15. מאז מעצרו ועד היום, 3.11.09, הוחזק העותר במעצר בהתאם לסעיף 78(א) לצו בדבר הוראות ביטחון (מס' 378) התש"ל-1970 בגין החשד לשהייה בלתי חוקית בשטח צבאי סגור.

היום, 3.11.09, הוצא כנגד העותר צו גירוש מאיו"ש (אשר משמש גם אסמכתא להמשך החזקתו במשמורת) בהתאם לסעיפים 3 ו-6 לצו בדבר מניעת הסתננות (מס' 329), התשכ"ט -1969.

צילום הצו מצורף ומסומן מש/א2

עמדת המשיב

16. המשיב סבור כי דין העתירה להידחות בהיעדר עילה להתערב בהחלטת המשיב להרחיק את העותר לרצועת עזה, מענו הרשום במרשם האוכלוסין הפלסטיני, וזאת, לנוכח המידע המצוי בידי גורמי הביטחון, ממנו עולה, כי העותר מעורב בפעילות חבלנית עוינת, ולפיכך המשך שהייתו של העותר באזור יהודה והשומרון עלול לסכן את ביטחון האזור וביטחון המדינה.

לעמדת המשיב, העותר, שהינו תושב עזה, שוהה באיו"ש שלא כדין שכן אין בידו היתר מאת המפקד הצבאי להשתקע באיו"ש.

במצב דברים זה, בו כתובתו הרשומה של העותר הינה ברצועת עזה והעותר שוהה באיו"ש שלא כדין, ובו המשך שהייתו של העותר באיו"ש עלול לסכן את ביטחון האזור וביטחון המדינה, אין כל עילה להתערב בהחלטת המשיב להרחיק את העותר לרצועת עזה.

עמדת המשיב באשר להשתקעות תושבי עזה באיו"ש

17. כעולה מן העתירה, העותרים טוענים כי העותר שוחה באיו"ש כדין ומענו במרשם האוכלוסין שגוי.

18. עמדת המשיב הינה כי כניסה לאיו"ש, קל וחומר העתקת מקום המגורים באופן קבוע והשתקעות באיו"ש של מי שאינו רשום במרשם האוכלוסין כתושב איו"ש, מחייבת היתר מאת המפקד הצבאי.

19. עמדה זו של המשיב נובעת מהיותו של אזור יהודה והשומרון שטח צבאי סגור, אשר בהתאם לסעיף 90 לצו בדבר הוראות ביטחון (מס' 378) התש"ל-1970 ולצו בדבר שטחים סגורים (אזור הגדה המערבית) (מס' 34) תשכ"ז-1967, הכניסה אליו והשהייה בו דורשות היתר פרטני מאת המפקד הצבאי, ומקל וחומר שהשתקעות - ישיבת קבע - באיו"ש מחייבת היתר מטעם המפקד הצבאי.

בית משפט נכבד זה דן במהלך השנים בעתירות רבות שעניינן בסמכות המפקד הצבאי למנוע כניסה ויציאה מתחומי אזור יהודה והשומרון (ובעבר, עד להוצאת המנשר המודיע על סיום הממשל הצבאי ביום 12.9.05, גם מאזור תבל עזה). בפסיקתו זו אישר בית המשפט הנכבד, את תוקפה המשפטי של תחיקת הביטחון, ובתוך כך נתן דעתו למסגרת שיקול הדעת ותוכן שיקולי הבטחון ששוקלים המפקדים הצבאיים באזור בעת החלטתם על תנועת תושבים אל מחוץ לאזור או לתוכו (ראו למשל בג"ץ 9293/01 חה"כ מוחמד ברקה נ' שר הביטחון, פ"ד נו(2), 509, עמ' 515-516, ובג"ץ 709/88 ראפת צובחי מוחמד טייב נ' ראש המנהל האזרחי, תק-על(3)88, 138, עמ' 139, (1988)).

בית המשפט הנכבד אף אישר לא אחת, את עמדת המשיב המונעת מעברם של תושבי עזה לאיו"ש. ראו למשל לעניין זה את פסק הדין בבג"ץ 7960/04 מחמד מוסא אלראזי נ' מפקד כוחות צה"ל - חבל עזה, תק-על(3)2004, 3384 (2004) בו נדחתה עתירתם של תושבי עזה שביקשו כי יותר מעברם לאיו"ש לשם לימודיהם, ונקבע, בין היתר, כדלקמן:

"... את החלטתו, שלא להיענות לבקשת העותרים, סמך המשיב על הערכת גורמי הביטחון כי ביציאתם מאזורם - ובעיקר בכוונתם לשהות לצורך לימודיהם בבית-לחם - גלומים סיכונים לביטחון המדינה ולביטחון האזורים. בתגובה בכתב מטעמו הבהיר המשיב, כי עמדתו אינה מבוססת על אבחון פרטני המתייחס לכל אחד ואחד מן העותרים באופן אישי, אלא על הערכת גורמי הביטחון כי די ב"פרופיל הסיכון" שאליו משתייכים העותרים כדי להקים יסוד לחשש כי ארגוני הטרור הפועלים באזור חבל עזה ינצלו את יציאתם לבית-לחם לביצוע פיגועים בשטחי ישראל ובאזור יהודה והשומרון...
הגענו לכלל מסקנה כי בנסיבות הקשות השוררות לעת הזאת אין להתערב בהחלטת המשיב. הגנו נכונים להניח כי לפחות חלק מן העותרים ביקשו לצאת לבית-לחם במטרה ללמוד שם, ולא לשום מטרה אחרת. עם זאת שוכנענו כי בהתרת יציאתם מאזור חבל עזה כרוך סיכון מהותי לביטחון הציבור בישראל ובאזורים..." [ההדגשות הוספו]

20. אף מי שהותרה **כניסתם** לאיו"ש וביקשו להעתיק את מקום מגוריהם **באופן קבוע** לתחומי איו"ש נדרשו לקבל את אישור המשיבים לכך, ורק לאחר שניתן אישור זה, התגבשה, למעשה, העתקת מקום המגורים, והשהייה הקבועה באיו"ש הפכה לחוקית.

תוקפו של היתר מעבר שניתן למי שאינם תושבי איו"ש ואשר המפקד הצבאי החליט לאשר את **ביקורם באיו"ש** לצורך מטרה זו או אחרת, פג בתום תוקף ההיתר, או כאשר מומשה המטרה שלשמה ניתן ההיתר וכן כאשר הוטל סגר. במועד זה נדרש התושב שהחזיק בהיתר מעבר לשוב לאזור שממנו הגיע ושהותו באיו"ש לא הותרה עוד.

21. לאחר פרוץ האירועים הביטחוניים בספטמבר 2000, הפסיקו המשיבים לאשר מעבר של פלסטינים מעזה לאיו"ש וכן העתקת מקום מגורים לאיו"ש, למעט במקרים חריגים והומניטאריים.

מדיניות המשיבים לעת הזו, הינה שלא לאשר העתקת מקום מגורים של פלסטינים מעזה לאיו"ש, למעט במקרים הומניטאריים חריגים (אשר מפורטים ב"נוהל טיפול בבקשות השתקעות של תושבי רצועת עזה באיו"ש" אשר הוגש לבית המשפט הנכבד ביום 8.3.09 ומצורף להלן כנספח מ/ש/4), ובהתאם לפניה מסודרת מטעם הרשות הפלסטינית, בדרגיה הבכירים. לעמדת המשיבים, מדיניות זו מאזנת כראוי בין צרכי הביטחון מחד גיסא, לבין הצורך להתחשב במקרים חריגים הומניטאריים, מאידך גיסא, והיא מדיניות סבירה וראויה.

22. יצוין, כי בפני בית המשפט הנכבד תלויות ועומדות מספר עתירות (בג"ץ 660/08, בג"ץ 2905/08 ובג"ץ 3911/08 להלן – **העתירות העקרוניות**) בהן נידונה הסוגיה העקרונית של השתקעות תושבי רצועת עזה באיו"ש. המשיב יבקש להפנות לתגובה שהוגשה בעתירות העקרוניות ביום 2.12.08, בה מפורטת בהרחבה עמדתו באשר להשתקעות תושבי עזה באיו"ש.

בדיון בעתירות העקרוניות שהתקיים ביום 8.12.08 קבע בית המשפט הנכבד כדלקמן:

"שמענו היום מפי נציגת המדינה כי מתגבש נוהל כתוב שיתייחס הן לדרך הגשת בקשת המעבר מרצועת עזה לאזור יהודה ושומרון והן לעניין קביעת הקריטריונים למתן ההיתר עצמו. מוסכם על המדינה כי המקרים נשוא התיקים דהיום יבחנו לגופם, עם הגשת בקשה מתאימה, וזאת עוד בטרם גיבוש הנוהל.
הודעה מעדכנת תוגש לנו בתוך 90 ימים. זכות תגובה לעותרים בתוך 30 ימים לאחר מכן. למקרא ההודעות נחליט על דרך המשך הטיפול בתיקים."

לא למותר לציין, כי בדיון שהתקיים בעתירות העקרוניות ביום 8.12.08, לא נידונה שאלת סמכותו של המפקד הצבאי לאשר או לסרב לבקשות השתקעות של תושבי עזה באיו"ש, אלא הדיון התמקד באופן הפעלת הסמכות וגיבושו של נוהל שמסדיר את הטיפול בסוגיה.

ביום 8.3.09 הוגשה הודעה מעדכנת מטעם המדינה אליה צורף "נוהל טיפול בבקשות השתקעות של תושבי רצועת עזה באיו"ש".

צילום תגובת המשיבים בבג"ץ 660/08 ובג"ץ 2905/08 (ללא נספחים), בה מפורטת בהרחבה עמדת המשיבים באשר להשתקעות באיו"ש, מצורף ומסומן מ/ש/3
צילום ההודעה שהוגשה לביהמ"ש ביום 8.3.09 מצורף ומסומן מ/ש/4

23. יודגש, כי סוגיה זו של השתקעות תושבי עזה באיו"ש, סוגיה שלהכרעה בה עשויות להיות השלכות רחבות על אלפי תושבים פלסטינים, שלפי הערכות גורמי המנהל האזרחי שוהים שלא כדין באיו"ש על אף שמקום מגוריהם הרשום הינו עזה, הינה שאלה מדינית, אשר כרוכה בטבורה במערכת היחסים המדינית בין ישראל לבין הרשות הפלסטינית.

לעמדת המשיב, אין מקום להתערבות בית המשפט הנכבד, בעניינים אלו, הנוגעים ליחסי החוץ של מדינת ישראל, אשר אופן ניהולם הינו פררוגטיבה של ממשלת ישראל (באשר להתערבות בית המשפט הנכבד בסוגיות בעלות אופי מדיני מובהק, ראו למשל בג"ץ 4395/00 מטה מותקפי הטרור נ' ממשלת ישראל, תק-על 2000(2), 2243 (2000), כן ראו, בשינויים המחויבים, את פסקי דינו של בית המשפט הנכבד בבג"ץ 2231/03 אלשלאדה נ' מפקד חטיבת בנימין ובבג"ץ 5957/02 אעתדאל נ' מפקד חטיבת בנימין תק-על 2002(3), 881 (2002) ופסקי הדין נוספים של בית המשפט הנכבד בהם מצא שלא להתערב במדיניות ישראל, בכל הנוגע לקבלת בקשות לרישיונות ביקור ולאיחוד משפחות באזורים הנתונים לשליטה צבאית ישראלית, מכיוון שהעניין מהווה חלק ממערכת היחסים המדינית בין ישראל לבין הרשות הפלסטינית, והשאלות הן שאלות מדיניות).

הרחקת תושבי עזה אשר שוהים באיו"ש שלא כדין

24. המשיב סבור, כי למפקד הצבאי נתונה הסמכות להורות על הרחקתם של שוהים בלתי חוקיים מתחום איו"ש, שהינו שטח צבאי סגור. הדברים יפים מקל וחומר, במצב דברים בו מדובר בשוהים שלא כדין אשר המשך שהייתם באיו"ש, עלול לסכן את ביטחון האזור והמדינה.

25. על פי הערכת גורמי הביטחון, לארגוני הטרור ברצועת עזה מוטיבציה גבוהה להעתיק את הלחימה נגד ישראל לאיו"ש, ובכלל זה, בדרך של העברת ידע, יכולות צבאיות ומומחיה תבלה מרצועת עזה לאיו"ש לצורך קידום ושדרוג פעילות זו. על מנת לקדם מטרות אלה, קיימת תופעה שכיחה של גיוס תושבי רצועת עזה השוהים באיו"ש ותושבי רצועת עזה המתכוונים להגיע אליה, להם נגישות ליעדים אזרחיים וצבאיים בישראל ובאיו"ש, נגישות אשר מטבע הדברים לא היתה להם ברצועת עזה, לשם פעילות צבאית ובכלל זה פיגועי התאבדות, חטיפה ועוד.

בשונה מהמצב באיו"ש, לנוכח היותה של רצועת עזה שטח נפרד, המתוחם על ידי גדר ונוכח מאמצי גורמי הביטחון, מתקשים ארגוני הטרור לשלח מפגעים מתוך הרצועה לעבר ישראל, לשם ביצוע פיגועים ופעולות נוספות שיש בהם לסכן את ביטחון מדינת ישראל ותושביה.

לפיכך, הסיכון הנשקף ברצועת עזה ממי שמעורב בפעילות טרור, נמוך מן הסיכון הנשקף ממנו באיו"ש.

26. בית המשפט הנכבד שב וקבע במספר עתירות כי אין מקום להתערב בהחלטת המשיב להרחיק לרצועת עזה, פלסטינים שמענם הרשום במרשם האוכלוסין היה ברצועת עזה ושאו באיו"ש שלא כדין.

כך למשל, בבג"ץ 10735/03 אלנבאהין נ' שירות בתי הסוהר, תק-על 2003(4), 1227 (2003), קבע בית המשפט הנכבד כדלקמן:

"העותר עומד לסיים עונש מאסר בפועל. הוא מבקש כי עם סיום מאסרו הוא יגורש לאזור יהודה והשומרון ולא לעזה. מהחומר שלפנינו עולה, כי מקום מגוריו הוא בעזה. כן נמסר לנו כי שחרורו לאזור יהודה והשומרון עלול לסכן את שלום הציבור, וזאת לנוכח העובדה כי המעבר מאזור יהודה והשומרון לתחומי ישראל הוא קל יותר מן המעבר מעזה לישראל. על רקע נתונים אלה, הודיע לנו המשיב כי העותר יגורש, בתום ריצוי עונשו, לעזה. בהחלטה זו אין בידינו להתערב. העתירה נדחת." [ההדגשות הוספו]

בפסק דין זה נדחתה בקשת העותר, ששהה באיו"ש שלא כדין במשך כשלוש שנים בטרם מעצרו, כי ישוחרר לאיו"ש עם תום ריצוי המאסר.

אף בבג"ץ 7880/03 ג'נים נ' שירות בתי הסוהר, תק-על 2003(3), 2362 (2003), נדחתה עתירתו של העותר כי ישוחרר לאיו"ש, שם טען כי הוא מתגורר עם אישתו, במקום לרצועת עזה, בהתאם לכתובתו הרשומה. בפסק הדין נקבע, בין היתר, כדלקמן:

1. העותר מרצה עונש מאסר של שלושה חודשים בשל עבירות של זיוף מסמך רשמי ויציאה משטח צבאי סגור ללא היתר. למטרת היציאה והכניסה לישראל - לצורך פרנסה - השתמש העותר בתעודת זהות מזויפת. העותר אמור להשתחרר ממאסרו ביום 14.10.03 ובעתירתו מבקש הוא לשחררו לעיר קלקיליה, ולא לעיר עזה, שהיא כתובת מגוריו לפי תעודת הזהות שבידו. בעתירתו טוען הוא כי הוא מתגורר בקלקיליה מיום 2.9.02, ביחד עם אשתו, שהיא תושבת קלקיליה. עוד טוען הוא, כי נשקפת לו סכנת חיים בעזה בשל סכסוך משפחתי. באת כוח המדינה טוענת כי העותר אינו רשום כנשוי וכי למרות ארכה שניתנה לו בדיון שהתקיים בבית המשפט ביום 29.9.03 לא המציא אישורים רפואיים בדבר נישואיו ואף לא את מספר תעודת הזהות של אשתו על מנת שניתן יהיה לברר את הדבר. עוד טוענת היא כי טענתו לפיה נשקפת לו סכנת חיים בעזה נבדקה על ידי גורמי הבטחון ולא נמצאו אינדיקציות לכך. לענין זה מוסיפה היא כי בבקשה דומה שהגיש העותר בבית המשפט הצבאי בשומרון לא ציין כי נשקפת לו סכנת חיים בעזה.

באת כוח המדינה מוסיפה וטוענת כי שחרורו של העותר בשטחי אי"ש עלול לסכן את שלום הציבור בהתחשב בהרשעותיו הקודמות בעבירות של כניסה בלתי חוקית לישראל ויציאה משטח צבאי סגור ללא היתר.

2. בדיון לפנינו לא עלה בידי בא כוח העותר לשכנענו בצדקת טענותיו ואף העותר עצמו - שהוסיף דברים מצדו - לא עלה בידו לשכנענו בכך. לפיכך אין מנוס מדחייתה של העתירה וכך אנו מורים. רשמנו לפנינו את הודעת באת כוח המדינה שאם ימציא העותר פרטים נוספים לאישוש טענותיו יחזרו הגורמים המטפלים בכך וישקלו את טענותיו ובלבד שהפרטים יומצאו זמן מספיק לפני מועד השחרור הנזכר - 14.10.03. [ההדגשות הוספו]

בפסק הדין בבג"ץ 3519/05 ורד נ' מפקד כוחות הצבא בגדה המערבית, תק-על 2006(3), 1057 (2006), עתירה נוספת בה ביקש העותר, ששוחרר ממעצרו המנהלי לרצועת עזה - מענו הרשום במרשם האוכלוסין, כי המשיב יאפשר לו לחזור לאיו"ש, מקום מגוריו משפחתו, קבע בית המשפט הנכבד כדלקמן:

5. העותרים מעלים במסגרת עתירה זו שאלות עקרוניות נכבדות שאותן סקרנו. על פי הילוך טיעונם, יש להקדים ולבחון שאלות אלה ובייחוד יש לקבוע האם פעלו המשיבים במסגרת סמכותם כדין בהרחיקם את העותר לדצועת עזה. האיזון הפרטני בעניינו של העותר ובכללו בדיקת הסיכון הנשקף ממנו יגיע, כך לשיטתם, רק בשלב השני ולאחר שתתקבל עמדתם העקרונית ובית המשפט יורה על בטלות ההרחקה ועל החזרתו של העותר לאזור יהודה ושומרון. או אז, ניתן יהיה לקיים בעניינו הליך מינהלי ראוי הכולל הוצאת צו מתאים לתיחום מגוריו, על כל הערובות הקבועות לצידו.

בנסיבותיו המיוחדות של המקרה דנן ובייחוד נוכח ההתפתחויות האחרונות בעניינו של העותר, לא נוכל לקבל את הילוך הדיון שמציעים העותרים. הסעד המידי שמבקשים העותרים הינו כאמור מתן צו מוחלט המורה על החזרתו של העותר לאלתר מעזה לג'נין, מבלי שייבחן כלל בשלב זה הסיכון הביטחוני הנשקף ממנו, וממילא מבלי שיתאפשר לבית המשפט לבחון במעמד צד אחד את החומר המודיעיני העדכני עליו מבססים המשיבים את עמדתם כי נשקף מן העותר סיכון ביטחוני ממשי, עד כדי הכרזתו כמבוקש על ידי גורמי הביטחון. זאת על אף שבא כוח העותרים עצמו ציין בדיון מיום 12.7.2006, בתגובה למידע בדבר היות העותר מבוקש, כי במצב הדברים שנוצר ספק אם ירצה העותר לשוב לאזור יהודה ושומרון לעת הזו. בא כוח העותרים סבור עם זאת כי מן הראוי להכריע בעתירה לגופה בשל השאלות העקרוניות שהיא מעוררת, ובמנותק מעניינו הפרטני של העותר.

גישה זו מתקשים אנו לקבל.

6. הלכה פסוקה היא כי מקום שבו מתנגד העותר להצגת חומר חסוי במעמד צד אחד, כי אז קמה לטובת הרשות חזקה לפיה קיבלה החלטה כדין בהתבסס על אותו החומר וכל המבקש להפריך חזקה זו עליו הראיה "... [החדגשות הוספו]

מהאמור עולה, כי גם בבג"ץ 3519/05 עמד בית המשפט הנכבד על הצורך בבחינת החומר הביטחוני אשר על בסיסו גובשה עמדת המשיב בדבר הסיכון הביטחוני הנשקף מהמשך שהיית העותר בעתירה זו באיו"ש, ולא קיבל את עמדת העותר כי למשיב אין סמכות להורות על הרחקתו של מי ששוהה באיו"ש שלא כדין.

מן הכלל אל הפרט – עניינו של העותר

27. כפי שפורט לעיל, העותר שוהה באיו"ש שלא כדין מזה שנים. הוא נעצר על ידי גורמי הביטחון לאחר שהצטבר בעניינו מידע שלימד על הסיכון הנשקף ממנו לבטחון הציבור. כאמור, המידע שבידי גורמי הביטחון מצביע על כך שהעותר מעורב בפעילות חבלנית עוינת.

28. במצב דברים זה, בו העותר שוהה באיו"ש שלא כדין מזה שנים, ובו קיים בעניינו מידע ממנו עולה כי המשך שהייתו באיו"ש עלול לסכן את בטחון האזור ובטחון המדינה, המשיב סבור שאין כל עילה להתערב בהחלטה להרחיקו לרצועת עזה, מקום מגוריו הרשום במרשם האוכלוסין הפלסטיני, והמקום בו מתגוררים הוריו.

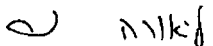
יוער, כי אין בעובדה שאשתו וילדיו של העותר מתגוררים באיו"ש כדי להתיר את שהייתו של העותר עצמו באיו"ש, ובפרט לנוכח המידע הביטחוני הקיים בעניינו ואשר מצביע על הסיכון הנשקף ממנו לבטחון הציבור בישראל.

29. לאור כל האמור לעיל, המשיב סבור כי לא נפל כל פגם בהחלטה על הרכקתו של העותר, שלפי המידע הקיים בעניינו המשך שהייתו באיו"ש עלול לסכן את בטחון המדינה ובטחון האזור, למקום מענו הרשום ברצועת עזה.

30. לפיכך, מתבקש בית המשפט הנכבד לדחות את העתירה, תוך חיוב העותרים בהוצאות.

היום, ט"ז בחשון תשי"ע

3 בנובמבר 2009

ליאורה וייס-בנסקי, עו"ד
סגנית לפרקליט המדינה